

ת"ד 10306/12/19 - מדינת ישראל נגד פנחס ביניאשוילי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

9.12.2020

ת"ד 10306-12-19 מדינת ישראל נ' ביניאשוילי

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נ ג ד

הנאשם

פנחס ביניאשוילי

ע"י ב"כ עו"ד אורי גיספן

הכרעת - דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שבעת שנהג במונית תוצר "פולקסווגן" בדרך שלמה בעיר תל אביב מכיוון מערב למזרח והתקרב עם מכוניתו לצומת עם רחוב חיים בן עטר, שם מסומן היה לרוחב הכביש בכוון נסיעתו מעבר חציה להולכי רגל ולפניו תמרור 306, וכשאותה שעה חצה עפ"י הנתען הולך רגל במעבר החציה הנ"ל מימין לשמאל כוון נסיעת הנאשם, נהג עפ"י הנתען הנאשם בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב לתנאי הדרך, לא ציית לתמרור 306, לא האט מהירות נסיעתו כשהתקרב למעבר החציה, המשיך בנסיעה רצופה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל, לא איפשר להולך הרגל לסיים את החציה במעבר החציה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בהולך הרגל בהיותו על מעבר החציה. עוד נטען בהמשך לכך בכתב האישום שכתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל הנ"ל ונזקק לטיפול רפואי.

בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום הנאשם בעקבות כך בעבירות של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה; אי האטה לפני מעבר חציה לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה; ואי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה במעבר חציה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה אשר בה ניתן מענה לכתב אישום ע"י ב"כ הנאשם נשמעה כפירה בקיומו של מעבר החציה, כפירה באשר לחציית הולך הרגל במעבר החציה, כפירה מחוסר ידיעה באשר לכוון החציה של הולך הרגל וכפירה בכל הקשור לאחריות לתאונה ולנטען בכתב האישום להתנהלות הנאשם. לא היתה כפירה בתוצאת התאונה.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד הבוחן המשטרתי מר יוסף ירקוני (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגשו: הודעת נהג תחת אזהרה (ת/1) לוח תצלומים (ת/2) דיסק עם תצלומים (ת/3) תרשימים (ת/4-6), מסמך שחזור ת.ד. עם הולך רגל (ת/7) מזכר (ת/8) חו"ד בוחן (ת/9).

במהלך דיון ההוכחות (ועל אף שעד התביעה הולך הרגל מר גיא נוימן התייצב לעדות כנדרש והמתין בהיכל המשפט ליתן את עדותו מול דוכן העדים ולהחקר) בחרה ההגנה, מסיבותיה, לוותר על חקירתו של עד התביעה זה (הולך הרגל) והסכימה להגשת גרסתו כפי שנמסרה במשטרה ללא צורך בחקירתו. לאור כך הודעתו של הולך הרגל הוגשה אם כך (סומנה ת/10) והעד הנ"ל שוחרר.

מסמך נוסף שהוגש בהסכמה בדיון ההוכחות הינו התיעוד הרפואי מבית החולים ותיעוד רפואי נוסף בקשר עם הולך הרגל (המסמכים הרפואיים סומנו ת/11).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה.1) ובמסגרת עדותו הוגש (בשנית) התרשים ת/4 אך זאת כשעליו סימונים שביצע הנאשם כעד במהלך חקירתו של הנאשם במסגרת עדותו בביהמ"ש (סומנו בעט בצבע כחול) והמסמך הזה סומן ת/12.

כמו כן הוגש לבקשת ההגנה ומטעמה תצלום (הן בשחור לבן והן בהמשך גם בצבע) ובו הנזק במכונית הנאשם תוצאת האימפקט עם הולך הרגל (סומן נ/1).

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לראיות, לעדויות, לסיכומי הצדדים ולמכלול העובדות והמשפטי הינה שהתביעה עמדה כדבעי בנטל ההוכחה בתיק זה וכי דין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו.

אסביר:

ראשית יאמר כי בעוד שבישיבת ההקראה כפרה ההגנה בסעיף 2 לעובדות כתב האישום אשר מתאר את עצם קיום מעבר החצייה (ראה את פרוטוקול ישיבת ההקראה מיום 25.8.20 עמ' 3 שורה 11) הוברר בדיון ההוכחות, ואף מתוך סיכומי ההגנה, כי למעשה אין היא חוזרת על כפירה זו או מצביעה על מחלוקת כלשהי לגבי קיומו של מעבר החצייה והתמרור 306 המדובר שהיה בכיוון נסיעתו של הנאשם.

קעת , לכשניתן לומר שלמעשה הוכח שכן היה מעבר החצייה המדובר במקום ובכוון נסיעתו של הנאשם, תמוקד ראשית הסוגיה האם הולך הרגל חצה במעבר החצייה (כשיטת התביעה) או שמא חצה בלב הצומת (כשיטת ההגנה).

יש למעשה 2 עדי ראיה לאירוע:

האחד הוא הנאשם . השני הוא הולך הרגל.

כזכור, ההגנה ויתרה כליל על חקירתו ועימותו של הולך הרגל מול דוכן העדים בבית המשפט.

הודעתו של הולך הרגל כוללת אמירה מפורשת החלטית וחוזרת לאורך כל ההודעה (ת/10) על כי חצייתו נעשתה במעבר החצייה.

ומה מנגד ?

העד השני לאירוע - הוא הנאשם - חוזר ומעיד על עצמו שהוא הבחין לראשונה בהולך הרגל רק לאחר התאונה . ("..הבחנתי בו רק לאחר התאונה... לא ראיתי אותו, לא יודע למה לא ראיתי אותו קודם לכן " . - ת/1 שורות 21-24).

(ההדגשה איננה במקור).

על רקע דברים אלה נשאלת השאלה הבסיסית הכיצד יכול הנאשם להעיד אודות דבר כלשהו בקשר עם חציית הולך הרגל באם לדבריו שלו הוא הבחין בו לראשונה רק לאחר התאונה ?

לטענת הנאשם הולך הרגל חצה "אחרי אמצע הצומת", ב"סיום הצומת" (עדותו בעמ' 18 שורה 22 לפרוטוקול).

ואולם אם הנאשם לא ראה את הולך הרגל אלא רק אחרי התאונה אזי הכיצד יודע הוא לתאר את מהלכי הולך הרגל לפני התאונה ? על שאלה זו התקשו הנאשם וההגנה ליתן מענה.

לבקשת הנאשם הוא גם סימן במהלך עדותו בבית המשפט היכן היתה הפגיעה.

אלא שהוברר - מפי הנאשם עצמו - כי מיקום עצירת רכבו בעקבות הפגיעה (על אף שיש לקחת בחשבון זמן תגובה וזמן עצירה מהירות של 30 קמ"ש שהיא כ- 8 מ' בשניה) היה למעשה במיקום (או ממש בסמוך) לנקודת הפגיעה. ויתרה מכך : כפי שעוד יוסבר בהכרעת דין זו בהמשך, עולה מגירסת הנאשם עצמו שהפגיעה בהולך הרגל היתה עת נע הנאשם במהירות של 50 קמ"ש.

נדרש אני לשאול את עצמי אם כך בסוגיית מיקום חציית הולך הרגל - שמא במעבר החציה או שמא לאו - על גירסתו של מי מהעדים לתאונה (הולך הרגל או הנאשם) אסמוך ידי וברמה הנדרשת להוכחת יסוד עובדתי בפלילים.

להחלטת ההגנה לוותר על עימותו של הולך הרגל עם שאלות כלשהן מול דוכן העדים וקבלת הודעתו של הולך הרגל בהסכמה, יש השלכות ראייתיות. ראה למשל : "י.קדמי/על הראיות/חלק רביעי/הדין בראי הפסיקה עמ' 1937 בפרק "הודעות חוץ, תצהירים ותעודות כתחליף למסירת עדות" וראה עוד (שם) בעמ' 1952 בפרק "העדר חקירה שכנגד - השלכות ראייתיות".

הסניגור מצא לנכון לנמק את החלטתו לוותר על חקירתו של הולך הרגל (שהתייצב) ולוותר על לעמת אותו אודות כל היבטי גרסתו בכך ש (ציטוט): "מבחינת ניהול ההגנה והמשפט אני מוותר על חקירתו ומסכים שעדותו תוגש במקום עדות ראשית". (עמ' 9 לפרוטוקול הדיונים).

הסניגור אמנם מסייג שם ומציין "אינני מסכים בהכרח לאמור מבחינת תוכן או עם הגרסה".

ובכן, ההגנה רשאית כמובן שלא להסכים עם התוכן או הגרסה של עד תביעה מסויים (וזה כמובן לגיטימי) אלא שההחלטה גופה שלא להציג לעד התביעה כל שאלות ולא לעמת אותו בכל דרך ובשום היבט ובשום נקודה עובדתית ועם גרסתו העקבית על כי חצה במעבר חציה (וגרסתו בכלל) היא החלטה משמעותית במישור המשפטי.

במקרה דנן, החיבור בין גרסתו העקבית של הולך הרגל בחקירתו לאחר האירוע (ת/10) על כי החציה שלו נעשתה במעבר החציה, כאשר מול כך יש גרסה עקבית של הנהג אשר חוזר ואומר כי למעשה לא ראה כלל את הולך הרגל בשום שלב אלא "רק לאחר התאונה" וכאשר עמדתו של הנ"ל בדבר מיקום וכוון חציית הולך הרגל איננה נתמכת במראה עיניים כלל וכלל אלא אולי בתחושה (שאגב איננה מתיישבת בכל הכבוד עם שכל ישר שהרי לא יכול היה פיזיקלית לעצור במקום) פירושו שמתבקשת הסתמכות על גרסתו של הולך הרגל במקרה זה.

אכן, במקרה זה אין ראיות פורנזיות אך יש כאמור עדויות של 2 מעורבים.

ההגנה בסיכומיה חוזרת וטוענת כי בהודעתו של הולך הרגל יש לטענתה סתירות ותמיהות.

אינני שותף לדעתה, אלא שיש לומר גם שההגנה קיבלה בהחלט את יומה לחקור את הולך הרגל מול דוכן העדים, אך בחרה, מטעמים השמורים עמה, שלא לעמתו כלל כאמור ולא לשאול אותו דבר.

לטעמי ההגנה איננה יכולה בנסיבות שכאלה לאחוז בחבל משני קצותיו. מחד גיסא בטנה של ההגנה מלאה על הולך הרגל ועל דרך חצייתו (לטענתה) ומאידך גיסא בוחרת ההגנה שלא לעמת את הולך הרגל כלל בכל נושא מהותי או אחר עם טענותיה או עם גרסת הנאשם לאירוע.

בכל הכבוד, גם ניסיונה של ההגנה לתלות את יהבה בכך שלטעמה המסלול הקצר ביותר של הולך הרגל בקו אווירי צריך לעבור בליבה של הצומת, היא טענה שאיננה ברת משקל וסובלת מחולשה רבה שהרי אם כך תאמר אזי כביכול אתה נמצא אומר כחזקה כביכול שכל הולך רגל יחצה בלב צומת כי כך נוח לו בקו אוויר והקצר ביותר.

אין ראיות שתומכות בתיאוריה זו כאן.

לסיכום נקודה זו אני מוצא בנסיבות, ועפ"י כל אשר הובא בפני, לקבוע שהוכח ברמה הנדרשת שהולך הרגל חצה במעבר החציה.

ואם בכל אלא לא די, הרי שבצדק לטעמי ציין הבוחן המשטרתי בעדותו על כי גם אם היה נקבע שהחציה של הולך הרגל נעשתה בסמיכות למעבר החציה מעט אחריו, אזי אין זה נותן פטור לנהג או רשות לנהג לנוע לפגוע בהולך הרגל כעיוור מבלי להבחין בו בשום שלב ומבלי לבלום טרם הפגיעה בו כאשר (ועל כך עוד אעמוד בהכרעת דין זו בהמשך) שדה הראיה פתוח (אף לדברי הנאשם עצמו).

משקבעתי כאמור שחציית הולך הרגל נעשתה במקרה זה במעבר החציה, אין לי אלא להזכיר קיום חובותיו של נהג המתקרב למעבר חציה ואלה מצויות בהוראות הדין.

וכלום העיד על עצמו הנאשם כי יודע הוא את חובותיו במלואן?

מסתבר למרבה ההפתעה שלא.

מסתבר שהנאשם (נהג מונית במקצועו) ציין בעדותו כי הוא איננו זוכר מה אומר התמרור 306 (עדותו בעמ' 20 שורות 6-7 לפרוטוקול).

לא זו אף זו, לגירסת הנאשם מהירותו במעבר החציה היתה 20-30 קמ"ש (עדותו בעמ' 18 שורה 18 לפרוטוקול).

ובכן, האם קיים הנאשם את חובותיו כנהג?

ניכר שלא.

הנאשם כשל כנהג מלהבחין בהולך הרגל בשום שלב (ומודגש שוב: בשום שלב) ופגע בו במהירות זו (וכפי שיוסבר - גבוהה מזו).

וכלום יכול היה הנאשם להבחין מוקדם יותר בהולך הרגל ?

מסתבר בבירור שכן.

לא נסתרה בכל דרך עמדתו של הבוחן המשטרתי בדבר שדה הראיה הפתוח שעמד לרשות הנאשם כנהג (וראה גם לעניין זה את התמונות 2,3,6 בלוח התצלומים ת/2).

ולא זו אף זו - בדרך מקרה בעת שנבחן שדה הראיה (כמשתקף גם בתצלומים) ע"י הבוחן, אף עמד במקום לפני הצומת רכב מסחרי גדול - והנה בכל זאת - ולמרות כך - קיים שדה ראייה מספק דיו למעבר החציה עת מתקרבים אליו - ובהחלט מספק דיו כדי שתהיה דרישה להבחין ולו בשלב כלשהו- בהולך רגל.

ואם בכך לא די הרי מפי הנאשם עצמו נרשם שלפניו לא היו מכוניות וכי הראות היתה טובה והיה אור יום. (ראה ת/1).

הנאשם לא טען בשום שלב כי היתה לו הסתרה. (ראה ת/1).

הנאשם גם שב ונשאל בחקירתו הכיצד לא ראה את הולך הרגל בשום שלב, והנה - שוב ושוב לא היה כל הסבר בפיו (ראה ת/1).

הולך הרגל לא צנח משמיים. הולך הרגל חצה את הכביש.

אף לשיטת ההגנה (כביטויה בסיכומיה בזו הלשון " כלומר, ה"ר מגיע בזווית של כ-90 מעלות ביחס לכיוון הנאשם". ס' 94 לסיכומי ההגנה) הולך הרגל חצה מימין לשמאל כוון נסיעת הנאשם.

הכיצד אם כך הנאשם כנהג, בשדה הראיה שעמד לרשותו כמשתקף בתצלומים ובראיות התביעה (שלא נסתרו אגב גם

בכל חו"ד מומחה נגדית מטעם ההגנה) לא ראה את הולך הרגל בשום שלב אלא רק "אחרי התאונה".

אין זאת כי הוכח אם כך גם המצוי בכתב האישום על כי הנאשם נהג ללא תשומת לב לדרך (לשון המעטה לטעמי).

וכך מתאר הנאשם במילותיו בחקירתו במשטרה את השתלשלות ושלבי האירוע עת הגיע עם מכוניתו לצומת:

"והגעתי לצומת עם רחוב בן עטר כאשר אני במהירות כ- 20-30 קמ"ש ואז שמעתי מכה מכוון צד ימין קדמי של המונית וראיתי הולך רגל יושב על הרצפה, אני עצרתי, יצאתי אליו..." (שורות 6-8 לת/1).

מתיאור זה שנעשה במלל חופשי מצד הנאשם עולה שסדר הדברים היה שכאשר הגיע הנאשם לצומת שמע מכה, ראה הולך רגל יושב ואז עצר את רכבו.

גם תיאור זה מתיישב עם אירוע פגיעה שנעשה ממש בכניסה לצומת ואכן העצירה היתה אח"כ.

ההגנה ניסתה בכל הכבוד להקטין את דבר עוצמת המכה אלא שהנאשם עצמו בהודעתו מתאר כדלקמן: "כתוצאה מהתאונה הכנף מעל הגלגל התעקם טיפה" (שורה 20 לת/1).

ועל כך העיד הבוחן המשטרתי, ובצדק לטעמי, כי ברזל (המכונית) איננו שווה כח לגוף האדם וכי עוצמת הפגיעה לא היתה מבוטלת כלל וכלל - דבר שמתיישב אגב עם תיאורו של הולך הרגל בת/10 על כי רכב הנאשם נכנס בו בעוצמה וסובב אותו פעמיים באוויר טרם נפל על הכביש.

ושבו יוזכר: ההגנה בחרה שלא לחקור את הולך הרגל על כל היבט של גרסתו.

ההגנה גם לא הביאה כל מומחה מטעמה אשר יגיד שתנועת הולך רגל תעקם פח של מכונית תוצאת תנע הולך הרגל להבדיל מתנע וחוזקת המכונית.

וכדברי הבוחן המשטרתי בחקירתו בביהמ"ש (שלא נסתרה בכל חו"ד נגדית): "מעיקה בכנף אומרת שזו פגיעה משמעותית יחסית, זה כנף, ברזל מול בשר ברזל מנצח".

ושבו נשאלת השאלה הבסיסית:

מדוע הנאשם לא ראה את הולך הרגל בשום שלב אלא רק לאחר התאונה ומדוע לא בלם ועצר טרם הפגיעה בו אלא רק אחרי הפגיעה בו (ובהמשך הצומת - כפי שסימן בעט כחול ע"ג התרשים).

הבוחן המשטרתי נשאל בחקירתו הנגדית בידי ההגנה לעניין שדה הראיה והשיב, ובצדק לטעמי, כי ככל שהיה רכב חונה או רכב נוסע או כל דבר אחר שחסם לנהג את שדה הראיה אזי היה מצופה ראשית מהנאשם בחקירתו לומר זאת - אלא שהנאשם לא רק שלא אמר משהו חשוב שכזה אלא אף נהפוך הוא, אמר שלא היו לפניו כל רכבים וכי הראות היתה טובה, ולכשנשאל שוב ושוב מדוע לא הבחין בשום שלב בהולך הרגל אמר כי איננו יודע ושאלו לו מה להגיד על זה.

הבוחן המשטרתי הוסיף והשיב, וגם כאן בצדק לטעמי, שגם לו היה משהו שהסתיר לנאשם כנהג את מעבר החציה אזי מחובתו היה להפחית מהירות עד כדי אפשרות עצירה. (ראה עמ' 7 שורות 10-16 לפרוטוקול).

זאת ועוד: הבוחן גם השיב לתהיות הסניגור בחקירתו הנגדית על ההבדל בין יכולת הולך הרגל לראות לבין יכולת הנהג לראות (עמ' 7 סיפא לפרוטוקול) וכמובן גם ההבדל (עמ' 8 שורות 17-19 לפרוטוקול) מבחינת החובות במעבר חציה שהוא כזכור מבצעו של הולך הרגל.

הולך הרגל הספיק כבר לעשות כברת דרך רבה על הכביש עת נפגע (וזאת אף לשיטתו של הנאשם אשר סימן - מבחינת עומק את מיקום הפגיעה ע"ג ת/12).

ושבו השאלה : הכיצד לא ראה אותו הנאשם כנהג בשום שלב אלא רק אחרי הפגיעה בו ?

אכן, מדובר בתיק ת.ד שבו לא הגיע למקום הבוחן המשטרתי מיד לאחר האירוע, אלא שדבר זה , ואף מה שההגנה רואה כמחדלי חקירה, אינם חזות הכל ואינם מביאים בהכרח אוטומטית בכל תיק ותיק לזיכוי , כשם שבצדק כותבת ההגנה בסיכומיה שלא כל פגיעה בהולך רגל במעבר חציה פירושה אחריות אוטומטית של הנהג.

אלא שבתיק זה ההיבטים של חוסר תשומת הלב של הנהג הם כה בולטים , ובתיק זה גם בחרה ההגנה שלא לעמת כלל את הולך הרגל בנקודות מהותיות ובכלל, וגם לא תמכה ההגנה את ביקורתה על עבודת הבוחן בכל חו"ד שבמומחיות מטעם ההגנה.

ואם בכל אלה לא די מסתבר שבד בבד עם גרסתו של הנאשם על כי הפגיעה עם הולך הרגל היתה בהמשך הצומת ולקראת סופו, מתאר מנגד הנאשם כי בשלב זה העלה למעשה את מהירות נסיעתו ל- 50 קמ"ש (ראה בהקשר זה את התיאור מפי הנאשם בעמ' 22 שורות 17-19 לפרוטוקול שם הוא למעשה מספר שבמהלך נהיגתו באירוע דן העלה את מהירות נסיעתו ל- 50 קמ"ש וזאת טרם שלב עצירתו באירוע) כלומר אם נחבר את דברי הנאשם אלא לאלה והיינו מקבלים אותם אזי הפגיעה בהולך הרגל היתה עת הנאשם נהג בצומת במהירות של 50 קמ"ש ואז עצר ("אני אחרי מעבר חציה שעברתי במעבר החציה ומתחיל בנסיעה רגילה של הכביש, כמה שאמורים לנסוע בכביש, שמה מותר לנסוע באזור ה- 50 קמ"ש") - עדותו בעמ' 22 שורות 17-19 לפרוטוקול).

ובמילים אחרות : במהלך נסיעתו של הנאשם בצומת (ובטרם הפגיעה שבעקבותיה עצר הוא בתוך הצומת) היתה למעשה מהירותו, לדבריו שלו , " באזור ה- 50 קמ"ש".

לטעמי, אין דרך אחרת לפרש את דבריו אלה של הנאשם עצמו שהרי הלכה למעשה אומר הוא שבאירוע דן (שהסתיים בעצירת רכבו בצומת בעקבות התאונה) הגיע הוא בשלב כלשהו , לדבריו שלו, למהירות של 50 קמ"ש.

וכי מה תלין אם כך ההגנה על הולך הרגל אשר בחקירתו ציין שהמכונית נסעה במהירות רבה .

וכי גם מה תלין ההגנה באם כך בחרה היא שלא לחקור את הולך הרגל גם על עניין זה.

ואדגיש: לא נעלם מעיני, כפי שההגנה פרטה בסיכומיה, כי היקף עבודת הבוחנות המשטרית בתיק זה הוא היקף מצומצם יחסית ואיננו אופטימלי כלל.

אלא שכאמור, אין זו חזות הכל ואין זה בהכרח משחרר אוטומטית את הנהג מאחריות.

מדובר כאן בנהג שבאור יום, בראות טובה וללא הסתרה עושה דרכו עם מכוניתו בהתקרב לצומת ולמעבר חציה מבלי להבחין בשום שלב בהולך רגל המצוי על הכביש וחוצה מימין לשמאל כברת דרך ארוכה מול עיני הנהג.

הנהג איננו מאט, איננו בולם, איננו רואה בשום שלב.

הנהג בולם רק אחרי הפגיעה.

מדובר גם בתיק שבו ההגנה בחרה לא לחקור כלל, ועל שום סוגיה שבמחלוקת, את הולך הרגל שהתייצב לדיון.

גם ביקורתה של ההגנה על עבודת הבוחנות המשטרית - (ככל שיש בה ביקורת של ממש על אף שאיננה נתמכת בחו"ד נגדית מטעם ההגנה) איננה משנה תמונה זו של מצב הדברים העובדתי והמשפטי.

לאחר כל אלה אני מוצא שהתביעה עמדה בנטל ההוכחה בתיק ומרשיע לפיכך את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 09 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.